

λυτικός έβδομηκοντούτης, ό 'Ηρακλής όν ύπού-
λως κατατρώγει ό σάραξ του γήρατος, ό συντε-
τριμμένος κολοσσός; "Όχι! 'Ο άνήρ ούτος είνε
έτι καί νύν ή πλαστικώτέρα ένσάρκωσις τής φυ-
σικής ρώμης, έν πάση αύτής τή άκμη.

Οίκοθεν έννοεΐται, ότι ό πρόεδρος δέν έρωτᾷ
αυτόν περί του όνόματός του, καί ό πρίγκηψ
φαίνεται άμηχανών, διότι δέν έχει τί νά εΐπῃ.

— Δέν διεκόψατε διόλου τήν ψηφοφορίαν,
κυρίες πρόεδρε; έρωτᾷ μετά τινος διαταγμού.

— "Όχι, 'Υψηλότατε.

— 'Εν τούτοις εΐσθε ύποχρεωμένος νά μένετε
αυτού από τής δεκάτης τής πρωΐας μέχρι τής
έκτης τής έσπέρας.

— 'Οφείλομεν νά ύποφέρωμεν, 'Υψηλότατε·
αί έκλογαί δέν επαναλαμβάνονται καθ' έκάστην,
άπαντᾷ ύπομειδιών ό πρόεδρος.

— Τέλος πάντων ή εργασία σας είνε όχι μι-
κρά.

— 'Εκπληροῦμεν άπλώς τό καθήκόν μας,
λέγει ό πρόεδρος, άνατείνων τήν κεφαλήν, καί
λαμβάνει τό ψηφοδέλτιον του πρίγκηπος.

'Ο άρχιγραμματεὺς χαιρετᾷ ύποκλινόμενος,
στρέφεται, φορεΐ έκ νέου τόν μανδύαν του καί
άπέρχεται έπίσης φαιδρός, ως προσήλθεν. "Εξώ-
θεν συνηρόισθη ίκανόν πλήθος, όπερ εΐς τήν
θέαν του Βίσμαρκ έκρήγνυται εΐς βροντώδεις
έπευφημίας.

'Εκ τής Illustration

Δ*.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Εΐ καί τά δάκρυα είνε συνήθως σημεΐον όδύ-
νης, έν τούτοις ως γνωστόν πολλάκις είνε καί
σημεΐον χαράς. "Ενεκα τής μεγάλης ευαισθη-
σίας των δακρυγόνων αδένων αί σφοδράι συγκι-
νήσεις, οΐαδήποτε καί άν ή ή φύσις αυτών, προ-
καλοῦσι τά δάκρυα. 'Ηδυνάμεθα νά κλαύσω-
μεν έκ χαράς, έξ ήδείας συγκινήσεως σχεδόν
όσον συχνά καί έκ τής όδύνης, άν αί ήδείαι
συγκινήσεις καί ή χαρά δέν ήσαν φευ! σπανι-
ώτεραί τής όδύνης.

"Όπως καί άν έχη τό πρᾶγμα, ή κυρία λει-
τουργία των δακρύων είνε νά εκφράζωσι τήν
φυσικήν ή ήθικήν λύπην. "Όταν κλαίωμεν, ή
έκφρασις των όφθαλμών ήμῶν γίνεται διάφορος:
Καλύπτονται ύπό των δακρύων καί διαφαίνον-
ται ύπό πέπλον διαφανή καί τρέμοντα. Τό λευ-
κόν καί ή κόρη του όφθαλμού στυλβωθέντα ως
εΐπειν ύπό του δακρυώδους χυμού, λαμβάνουσι
μείζονα λάμψιν, τέλος δέ όποτε τά δάκρυα
ύπερεκχειλίζοντα των βλεφάρων πίπτουσιν ό-
μοια πρός σταγόνας κρυστάλλου, ή έντύπωσις

έπαυξάνει, καί νομίζει τις, έξ αναλογίας τινός
πρός τήν υγρότητα των δακρύων, ότι βρέχουσι
διά θλίψεως καί συμπαθείας τήν ψυχήν του
θεατού.

Τοιαύτη είνε τουλάχιστον ή έκ των δα-
κρύων έντύπωσις όποτε βρέουσι έν σοβαραΐς πε-
ριστάσεσι, καί εκφράζουσιν άληθή όδύνην. Δι-
ότι οὐδέν βδελυρώτερον ύπό τήν έποψιν τής
συνειδήσεως, οὐδέν άσχημότερον ύπό τήν έπο-
ψιν τής τέχνης, των άνόστων εκείνων κλαθμη-
ρισμῶν, άπλών εκρίσεων των όφθαλμών, άς
παράγει τό όξύχολον του χαρακτήρος ή τό
πείσμα, των προσπεποιημένων εκείνων δακρύων,
υγρών ψεύδεων, άτινα χύνει ή ύποκρισία κατά
παραγγελίαν, μέσω των μορφασμῶν τής όδύνης.

'Αλλ' άν προσέξωμεν όλίγον, δέν θέλομεν ά-
πατηθῆ· διότι τά δάκρυα συνοδεύονται σχεδόν
πάντοτε ύπό πολλῶν άλλων εκφραστικῶν κινή-
σεων, ώστε είνε δυσχερές νά προσποιηθῆ τις καθ'
όλοκληρίαν. Τίς άγνοεΐ ότι εΐς πολλές περιστά-
σεις, ένῶ τινές άγωνίζονται νά κλαύσουν, τά δά-
κρυα δέν έρχονται; 'Ολολύζου, στενάζου, τρί-
βου τούς όφθαλμούς, αλλά τά δάκρυα έπιμέ-
νουν καί δέν καταβαίνου.

'Υπό αισθητικήν έποψιν, δέον νά ύμολογήσω-
μεν, ότι όπως ή έκ των δακρύων έντύπωσις ή
καλή, άπαιτεΐ όρους τινάς ιδιουσυχρασίας, προ-
σόντα τινά καλλονής, άνευ τής όποίας ό όφθαλ-
μός του θεατού ήμιστά ευαρεστεΐται. 'Οφθαλμοί
έρυθροί καί έξωδηκότες, χαρακτηριστικά συνε-
σπασμένα ή έξωγκωμένα, στίγματα αίματώ-
θη επί τής μορφής, ρίς έν φλογώσει, άποτελοῦ-
σι έλεεινόν μορφασμόν, έν τοιαύτη δέ περιπτώσει
τά δάκρυα πάν άλλο κάμνουσιν ή έξωραΐζουσι
τό πρόσωπον.

'Αλλά πόσον ωραΐα είνε όταν βρέωσιν ήρέμα,
σιγηλῶς από δύο μεγάλων μαύρων ή γαλανῶν
όφθαλμῶν! όταν εΐς μικράς βλεφαρίδας έπι-
κρεμάμενα τρέμωσιν επί στιγμην καί πίπτουσι
έπί των παρεΐων αίτινες ώχρίασαν έκ τής όδύ-
νης! Στάσις του σώματος εκφράζουσα όδύνην,
κινήσεις τής χειρός εκφράζουσαι αποθάρρυνσι,
καθιστῶσιν εκφραστικώτεραν τήν σιγηλήν ευ-
γλωττίαν των δακρύων· τά χείλη διηνοιγμένα
οΐ όφθαλμοί πρός τόν ουρανόν έστραμμένοι
συμπληροῦσι τήν θελκτικήν εικόνα τής άληθούς
όδύνης καί μεταδίδουσι εΐς τήν ψυχήν του θε-
ατού τήν συγκίνησιν καί τήν συμπαθειαν.

Τά δάκρυα των γερόντων έμποιοῦσιν όδυνη-
ροτάτην έντύπωσιν. Πλήν του οΐκτου όν αισθα-
νόμεθα βλέποντες ένα των όμοίων ήμῶν έν ό-
δύνη, όστις ύπέστη ήδη πάσας τάς πικρίας του
βίου, τό σημεΐον τουτο τής θλίψεως άποτελεΐ
άλγεινήν αντίθεσιν πρός τήν συνήθη άναίσθη-
σίαν, ήτις όλίγον κατ' όλίγον διαχέεται επί τής
μορφής του ανθρώπου έφ' όσον γηράσκει.

Ἰπάρχει καὶ ἄλλη τις ἀντίθεσις, ἀλλὰ θελο-
κτικὴ αὕτη, μετὰξὺ τοῦ μειδιήματος καὶ τῶν
δακρύων. Παρέχει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ ἐνδιαφέ-
ρον θέαμα δύο ἐκφράσεων ἀντιθέτων παραγομέ-
νων ταύτοχρόνως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου· ἡ
δὲ ψυχὴ βλέπει μετ' εὐχαριστήσεως, ἐν τῇ
πάλῃ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀδύνης ἥτις συνάπτε-
ται ἐπὶ τῆς μορφῆς, τὴν νίκην, τότε τούλαχι-
στον μένουσαν εἰς τὴν χαράν.

Ἐν τοῖς παιδίοις πρὸ πάντων δυνάμεθα νὰ
παρατηρήσωμεν τὸ κρᾶμα τοῦτο τοῦ γέλωτος
καὶ τῶν δακρύων. Ἐπιφαίνεται μεθ' ὅλης τῆς
χάριτος τῆς ἡλικίας των, ἀλλὰ συγχρόνως μετὰ
τοῦ ἐπιπολαίου χαρακτήρος, ὅστις προσιδιάζει
εἰς τὴν στοιχειώδη ταύτην περίδον τῆς ζωῆς·
δι' ὃ στερεῖται τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ θελγῆ-
τρου, ἅτινα ἔχει ἐν τῇ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ.

Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς εἶνε εὐδιάγνωστα ἐκ
τῆς διαφορᾶς τῶν συνοδευουσῶν αὐτὰ ἐκφράσε-
ων, διότι ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκφράζει εὐάρεστον
συναίσθημα. Πρὸ πάντων ἐν ταῖς συγκινήσεσι
οἷα ἡ ἐκ τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς
ἀπελευθερώσεως ἀπὸ μεγάλου κινδύνου ἢ μεγά-
λης ἀνησυχίας, τὰ δάκρυα βέουσι ἠσύχως, χω-
ρὶς νὰ ἐρυθραίνωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρό-
σωπον. Διότι ἐν τοῖς διαχυτικοῖς αἰσθημασι ἡ
χαρὰ καθιστᾷ μὲν ἐνίοτε ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον,
ἀλλὰ δὲν συνεπάγεται συμφορήσιν αἵματος ὡς
συμβαίνει ἐν τῇ ὀδύνῃ.

Κ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅπως ἐν μὲν τοῖς ἐπαί-
νοις τῶν φίλων εὐρίσκωμεν τὴν ὑποκρυπτομένην
συμβουλὴν, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἐχθρῶν τὴν ὑποκρυ-
πτομένην ἐπικρίσιν, ἐπωφελώμεθα δὲ ἀμφοτέρων.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶνε τὸ μόνον
πράγμα, διὰ τὸ ὅποιον οὐδέποτε μεταμελώμεθα.

Ἡ μεγάλη πολιτικὴ, ἡ καιροσκοποῦσα καὶ
ἐνεργοῦσα ἐν δέοντι, ἀποτελεῖται ἐξ ὑπομονῆς
καὶ τόλμης.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

(Μῦθος Κριλώφ).

«Νικόλα, πρὶν μᾶς διώξουνε καὶ πάλι σὺν ἀρνάκια,
ἔστην τάξι, ἔλα πᾶμε

ἔσὺν κῆπο νὰ μαζέψωμε ὀλίγα καστανάκια.»

—Σπύρο, τὰ κάστανα αὐτὰ ἐμεῖς δὲ θὰ τὰ φᾶμε.

Ἐἶνε τὸ δένδρο ὑψηλό, καὶ δὲ θὰ ν' ἀναβούμε,
ὥστε τὰ κάστανα ποῦ λές, νὰ φᾶμε δὲ ἴμοροῦμε

—Καὶ τότε, γιατί ἔχομε ἀγαπητέ μου, κρίσι;
δύναμη ὅπου δὲν χωρεῖ, ἡ τέχνη ἄς ἐνεργήσῃ.
'Εγὼ ἴα τὰ σοφίσθηκα· θὰ ἰδῆς τὸ τί σκοπεῦω·
βοήθησέ με ἔσὺ κλαδί τὸ πρῶτο νὰ ἀναίθω,
κ' ἐκεῖ εὐρίσκομε τὸν τρόπο

κάστανα νὰ χορτάσωμε, δίχως διόλου κόπο.»

Ἐἶπε, καὶ τρέχουν μὲ ὀρμὴ τίς νὰ πραιοζυγώσῃ.

'Ἐδ' ὁ Νικόλας βοήθει τὸ σύντροφο ν' ἀναίθῃ.

'Ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ ἰδρωτᾶς τοῦ καταίθῃ,
καὶ τέλος πάντων ἔκαμε τὸ Σπύρο νὰ σκαλώσῃ.

'Ἐλευθερία ἦρε κ'εῖ ὁ Σπύρος κ' ἴσυχία

'σὺν ἔς κελλάρι ποντικός· μεγάλη νύχια!

Κάστανα ἦρε πλησμονή, νὰ φάγῃ καὶ ν' ἀφήσῃ,
τόσα, ποῦ ἔταν ἀδύνατο κανεῖς νὰ τὰ μετρήσῃ.

Ἐἶχε νὰ φάγῃ καὶ νὰ κρύψῃ,
καὶ εἰς τὸ φίλο του νὰ ῥίψῃ.

Μικρὸ ἴμως κέρδος ἔλαχε τοῦ ἀγαθοῦ Νικόλα.

'Ἐνῶ ἐστέκετ' ὁ πτωχὸς καὶ ἔγλυψε τὰ χεῖλια,

ὁ Σπύρος μας τὰ κάστανα τὰ ἐσυνάθροισ' ὅλα

τοῦ δὲ συντρόφου ἔριχνε μόνο τὰ ἔξω φύλλα.

'Στὴν κόσμῳ εἶδ' ἀνθρώπους

ὅπου μὲ χίλιους τρόπους

νὰ ὑψωθοῦν οἱ φίλοι των τοὺς ἔσπρωχναν μὲ ζῆλο,
καὶ ὁμως ἔπειτ' ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶδαν οὔτε φύλλο.

Π. Α. Α.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Εἰς τὴς ἐφημερίδας ἀνεγράφη ἡ προτροπὴ βαρυ-
τίμου καλλιτεχνικοῦ δώρου πρὸς τὸν διάδοχον Κων-
σταντῖνον ὑπὸ τοῦ ἐν Μαγκεστρία Ἑλληνος προξέ-
νου κ. Σ. Χατζοπούλου. Τὸ δῶρον τοῦτο εἶνε βυ-
ζαντινὸν λάβαρον μεγέθους περὶ τὸ ἡμισυ γαλλικὸν
μέτρον ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Τὴν ἐπομέ-
νην περιγραφήν παραλαμβάνομεν ἐκ καθημερινῆς
συναδέλφου, τῆς «Ἀκροπόλεως».

Ὁ ἰστός, ἀφ' οὗ τὸ λάβαρον ἤρτηται εἶνε ἐκ συμ-
παγοῦς (massif) ἀργύρου τριῶν περίπου ἑκατοστομέ-
τρων διαμέτρου καὶ περιελίσσεται ὑπὸ πυκνοῦ κλά-
δου δάφνης ἀνθοῦσας, ἐκ χρυσοῦ συμπαγοῦς. Ἡ λα-
βὴ τοῦ ἰστοῦ ἀπολήγει εἰς γλυφὴν τινα κωνοειδῆ ρω-
μαιοβυζαντινοῦ ρυθμοῦ, φέρουσαν ἐν εἶδη δακτυλίων
δύο σειρὰς πολυτίμων λίθων ἐξ ὧν τὰ λυχνίτων, ἡ
καρχηδονίων λίθων λεγομένων (grenat) καὶ ὀκτώ
καλαΐδων (turquoise). Τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ ἰστοῦ ἀπο-
τελεῖ στέφανος δάφνης ἐκ μίλτου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ
εὐρίσκεται τὸ γνωστὸν βυζαντινὸν σύμπλεγμα τῶν
γραμμάτων Χ καὶ Ρ ἐξ ἀμειγροῦ χρυσοῦ.

Κάτωθεν τοῦ ἐκ δάφνης στεφάνου τούτου ὑπάρχει
ὁ ὀριζόντιος ἰστός, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀπλοῦται πρὸς τὰ
κάτω τὸ λάβαρον. Ἐἶνε δὲ ὁ ὀριζόντιος οὗτος ἰστός
ἐξ ἀργύρου μὲ ποικίλματά τινα ἐπίχρυστα κατὰ τὸ μέ-
σον καὶ φέρει τρεῖς μεγάλους λυχνίτας. Δύο μὲν κατὰ
τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα ἔχοντες μέγεθος λεπτοκαρῶ
ἕνα δὲ ἐπὶ τοῦ κέντρου ἔχοντα μέγεθος ἐρεβίνθου.

Τὸ κυρίως δὲ λάβαρον, ἦτοι τὸ ἐν τῇ πραγματικῇ-
την ἐξ ὑφάσματος ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ ἀναρτώμενον εἶνε
πλάξ ἐξ ἐπίχρυσου ἀργύρου μετ' ἐλαφρῶν πτυχῶν
καθ' ἑκάτερον τῶν ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου ἰστοῦ ἄκρων αὐ-
τῆς. Ἐν τῇ μέσῳ φέρει μετὰλλιον ἐξ ἀργύρου περι-
βαλλόμενον ὑπὸ λεπτοῦ δακτυλίου ἐκ χρυσοῦ. Τὸ με-
τάλλιον τοῦτο παριστᾷ ἐν ἀναγλύφῳ δοφροστεφῇ τὴν